

Úton-útfélen azt halljuk, hogy turizmusból kellene megélnünk itt, hiszen Székelyföldön annyira sok és értékes a látnivaló, hogy arra nem elég néhány nap egy-egy busznyi turistának végigmenni. Tény, hogy vannak „slágerlátnivalók” és vannak kevésbé látogatott, de mégis nagyon szép és érdekes turistalátványosságaink.

Egy székelyudvarhelyi idegenvezetőt és két olyan budapestit kérdeztünk meg, akik fordultak megfordultak már Székelyudvarhelyen és környékén, sőt egyikük rendszeresen visszajár nem turistáskodni, hanem az itteni barátaihoz.

Rokona volt Orbán Viktornak?

Varga Attila földrajztanár 14 éve foglalkozik magyarországi turisták Székelyföldre kalauzolásával. Az esetek túlnyomó többségében az őt foglalkoztató magyarországi iroda állítja össze az [autóbusszal érkező turisták](#) programját, tehát kész programmal jönnek.

– Ahová mindenki elmegy, és amit nem nagyon értek másfél évtizede, az az, hogy miért akkora téma Korond és Farkaslaka, utóbbi szigorúan a Tamási-emplékház nélkül – mondja Varga, aki mindkét települést turizmus szempontjából „nulla kategóriásnak tartja”, ami azt jelenti, hogy azokon kívül több és jobb látnivaló is lenne a magyarországiak számára Székelyföldön.

A környéken az abszolút „number one” Parajd és a sóbánya, oda minden turista elmegy és el is kell, hogy menjen Varga szerint is – ez lenne az első kategóriás látnivaló.

Székelyudvarhelyen a szejkefürdői székelykapuk és Orbán Balázs sírja a legfontosabb turistolátványosság, habár Varga a szakmában eltöltött jóval több mint tíz év után is kénytelen szomorúan konstatálni, hogy tíz magyarországiból kilenc nem hallott a legnagyobb székelyről.

Ennél még súlyosabb, hogy olyan kérdéseket tesznek fel a sír mellett, hogy „Rokona volt Orbán Viktornak?” vagy „Orbán Balázs cigány volt?” Az idegenvezető az elsőre nem tud magyarázatot adni, a másodiknak az lehet a megfejtése, hogy valószínűleg Magyarországon sok az Orbán vezetéknévű roma, és ezért gondolnak erre az anyaországiak. Ha nem állna előttük, biztosan a fejét fogná a székelykapuk alatt.

Egy másik kategóriába a székelyderzsi templomot, a székelykeresztúri Petőfi-körtefát, a homoródfürdői borvizet és a máréfalvi székelykapukat sorolja Attila – ezeknél nem minden csoport kéri, hogy megálljon a busz, de szerencsére meg-megállnak.

Felsorolt néhány olyan dolgot is, amit ő nagyon szokott ajánlani a turistáknak, sajnos kevés rá a „vevő”, nagyon ritkán igénylik: ilyen a szalmakalap-múzeum Kőrispatakon, a bögözi műemléktemplom, a varsági vízesés, valamint az oroszhegyi kilátó, utóbbi összekötve egy kis pálinkázással.

El kellett hajtsák a cigánygyerekeket

A pápai, de Budapesten tanuló **Szekeres Ramóna** 2010 nyarán erdélyi társas kiránduláson vett részt testvérel. Autóbuszuk a klasszikus útvonalat követte, Székelyudvarhelyen a Vasszékely előtt és az Emlékezés Parkjában álltak meg.

Magyarországi idegenvezetőjük ott mondta el a város főbb ismérveit, majd másfél óras „kimenőt” kaptak, amit Ramóna az öccsével az akkor még a Kossuth utcában levő Kalapos Kávézóban töltött el, sört kortyolgatva.

Emlékei szerint a vidék, a táj csodálatos volt és nagyon pihentető, az emberek pedig kedvesek. „Amikor azonban nagyobb városban álltunk meg, még a határ felé valahol, láttunk putrikat, a kis cigánygyerekeket meg mindig el kellett, hogy hajtsák a turisták mellől. Mi inkább csak

természetet jártunk, fürödtünk meg hegyet másztunk. Például nagyon megmaradt a Gyilkos-tó és a parajdi sóbánya" – foglalta össze Ramóna.

Udvarhely? A város, ahol az úttesten buliztunk!

A szintén Budapesten élő, negyvenes éveiben járó **Szilágyi András** 1983-ban volt először Erdélyben, Kolozsváron. Mint mondja, „megtudtam, amit addig gondosan titkoltak előlem: van egy másik Magyarország”.

Utána sokáig nem járt erre, de az ezredforduló környékén fényképészként (egy könyv illusztrálásához kellett fotókat készítenie) jött ismét, akkor járt először Székelyudvarhelyen.

„Azóta nem szabadulok, rabul ejtett. Nem csak a város és szűkebb, tágabb környéke, a csodálatos természeti környezet, hanem elsősorban az emberek, akik még őriznek valamit abból, amit én emberségnek, becsületességnek, barátságnak neveznék” – mondja.

Arra, hogy mi jut eszébe Udvarhelyről, András a következőket sorolja: rengeteg barát, esküvők, keresztelők, március 15. a Vasszékelynél, futball, Hargita, G. pub, futsal, Kénos, pálinka, Hargita és Csíki sör.

„A város, ahol az úttesten buliztunk, és ma már átmenni is kihívás az utca másik oldalára. Udvarhely sokat változott, csak emberek maradtak olyanok, ami miatt beleszerettem ebbe a világba” – fejezi be András, akivel gyakran össze lehet futni a környéken, s már nem számít igazi turistának.